

Rzeka z której wyrastasz

Robert Rient

Kilka słów o formie.

W sztuce głos zabierają ciała. Z pewnością głos zabiera ciało wolne, ciało utracone, ciało umysłu, ciało wody, ciało duchy, ciało płci. W zależności od ilości osób występujących na scenie, w imieniu określonego ciała głos mogą zabierać różne osoby. Może być również tak, że ten sam głos wypowiada się w imieniu różnych ciał. Z tego powodu ilość aktorek i aktorów biorących udział w sztuce pozostaje do ustalenia.

Kilka słów o treści.

Dysocjacja to proces rozpadu cząsteczek. W psychoterapii dysocjacja to czasowe odłączenie emocji, świadomości, a nawet percepcji od ja. Osoby, które doświadczyły nadużycia, czasami opowiadają o poczuciu opuszczenia ciała i obserwowaniu aktu przemocy spoza ciała. Po doświadczeniu dysocjacji zmienia się ciało, ruch ciała, możliwości ciała, poczucie kontroli, ekspresji i integralności. Archaiczne, ekstatyczne techniki szamańskie polegają na wyruszeniu w podróż szamańską, by odnaleźć utracone części ducha i sprowadzić je do ciała – mówi się, że odeszły, by pozostać nienaruszone, a zarazem odchodząc, pozostawiły człowieka niepełnego. Akt dysocjacji w pewnym sensie przypomina betonowanie brzegów dzikiej rzeki lub zmianę jej przepływu w inny, brutalny sposób. Jednak rzeka jak i ciało wie. I właśnie o tym jest ta sztuka.

Siedzisz, czekasz, jesteś z tym:
niech coś poczuję
niech poczuję coś.
Czy nie po to tu jesteś?
Pamiętasz albo chcesz
sobie przypomnieć
choć na chwilę
powinno wystarczyć, chwila
ich zresztą w życiu nie ma tak wiele
ważne aby były jak ziemia
od której odbijają się stopy
gdy idziesz
one większość czasu pozostają
w powietrzu.

Podejdz do mnie jak do człowieka.

Oto ciało moje
tego dnia wspinaliśmy się, tylko ja i ciało moje
(choć przecież było nas więcej, te wszystkie głosy!)
górska ścieżka prowadziła wzdłuż świerków
aż po niską, gęstą kosodrzewinę
gdzie wybija źródło
i zaczyna się rzeka
pachniało żywicą, suchym kamieniem
tego dnia wspiąłem się jakieś pięćset metrów do góry
motyl już tam był.

Czy ciało masz w formie
bez formy znaczy bez oddechu
bez formy
(dziki bez)
ciało formy
takie mamy czasy: igrzyska formy.
Gdy droga do treści
staje się treścią
oto dowód:
ciało.

Podejdz do mnie jak do człowieka.

(inni na scenie – niekoniecznie wszyscy, ale ktoś na pewno – podchodzą do ciała jak do człowieka)

Poszłam do lasu, za rzekę, pod młode buki
zdjęłam buty, skarpety
stałam boso

(ściąga z włosów spraną, fioletową frotkę
opuszcza głowę, porusza nią w prawo i lewo
aż włosy rozsypują się w nieładzie, wolne)
kręciłam głowę w stronę wschodu i zachodu
jakbym była jeleniem, któremu ciężą rogi
(zdejmuje bluzkę, spodnie, biustonosz i majtki)
rozścieliłam ubrania pod sobą jak koc
i położyłam nagie ciało na ziemi
ze względu na słońce
ze względu na siebie
ze względu na ziemię.
Odwiedziły mnie wróble i ziemia.
Nie usłyszałam ich, zajęta opowieścią umysłu.
A później, gdy wiatr poruszył suchymi liśćmi buka
które wciąż trzymały się gałęzi
zaczęłam słuchać.

Możesz zostać lub odejść – powiedziały.

Mogłam zostać lub odejść.
Chciałam zostać, iść suchą trawą
wśród gleby zruszonej przez dziki
w której zebrała się woda.
Dlatego zostałam
i ruszyłam aleją brzóz, łąką i dalej
wzdłuż rzeki i starych dębów. Powiedziały:
możesz prosić o co tylko zechcesz.
Chciałam miłości i zdrowia
i poszłam dalej.

(odchodzi)

Wiem kiedy odeszła
ale niech mówi ona
niech zeznaje, która mnie zostawiła.
I nic? Serio?
Nic nie masz do powiedzenia!
Widzę po gębie! Znam tę minę!
Jak to było, ojciec powtarzał:
jak kot srający na puszczy.
O tak, obraż się!
Nic nie powiesz bo cię proszą
gówniara!
Mów!
Minęło lat trzydzieści siedem
gdzie byłaś!?
Młoda jest, nic jeszcze o życiu nie wie

nie wam nie powie
jak ryba bez głosu
bo dzieci i ryby...

Cicho
nie kończ
dlatego wróciłam
żebyś już nigdy tego zdania nie skończyła.
Opowiem.
Chcecie bajki?
Głowa nie jest moim ciałem, jest częścią ciała
usta nie są moim ciałem, są częścią ciała
chcecie bajki, oto bajka.
Miałam kalosze po same kolana
czerwone, z żółtą sznurówką na górze
która niczego nie wiązała, miała tylko wyglądać
i kubki smakowe rozłożone w linii prostej
od czubka nosa po brodę.
Byłam z tych dzieci raczej szczęśliwych niż czystych, pamiętasz?
Widzę przecież, ha
znam tę twarz
moja twarz
wszystko pamiętam
o wszystkim przypomnę.
Nagle czujesz, że nie tego chciałaś?

Nie tego chciałam.

Za późno, możesz się bać
tak musi być, możesz się bać
wracam z pamięcią.
Moje ciało zawsze było moje...

Moje ciało zawsze było na służbie!

...krzycz, skoro musisz
wszystko widzę cię pali
mów, skoro musisz
dziurę masz w sobie
z niej te płomienie.

Gdzie byłaś!
Szukałam cię
na łące pełnej dziurawców i pajęczyn
a wiatr
niczym dłoń mamy
niczym pięść taty
pamiętasz (?)
kładał się na plecach

popychał mnie
prowadził wiatr
tylko wiatr
szukałam cię
w połowie jagodzianki
którą podzieliła się ze mną pasażerka
nocnego pociągu do Wrocławia
gdzie miałam zacząć od nowa
(a ty?)
a ja gotowa byłam kochać ją już zawsze
za te pół jagodzianki
i nigdy nie zapomnę jej twarzy
szukałam cię
w bosych stopach Jezusa co wisiał na krzyżu niby za mnie
jednak gdy zadzierałam głowę do góry czułam tylko wstyd
byłoby pewnie inaczej gdyby wisiał niżej
szukałam cię
w mówieniu *nie* gdy miałam ochotę
w mówieniu *tak* mężczyznom zalanym piwem

(naprawdę brzmiało to tak: *czemu nie*)

którzy rznąli mnie fiutem cuchnącym moczem
wiem, bo chwilę wcześniej trzymałam go w ustach
niepotrzebny mi ten twój nagły grymas
(niepotrzebne twoje współczucie?)
i ja mam dla ciebie wspomnienia
mogli dojść dopiero gdy mówiłam:

już wystarczy.

Gdzie byłaś
gdzie byłaś,
szukałam cię...

Nie oddychasz.

...w jasnych gabinetach
przysadzistych fotelach
szukałam cię...

Nie oddychasz.

...gdy formą była opowieść
raz jeszcze to samo
opowieść.

Wdech.

Co pani czuje – nic nie czuję.
To niemożliwe – właśnie w tym problem.

Czasami wydaje się nam, że nie mamy dostępu do uczuć – w miejscu pustym nic nie czuję, tam gdzie byłam ale wyrznięto ją ze mnie, nie ma nic.

A sny – śniła mi się kobieta byk z rozłożonymi nogami, czy to ja?

To naturalny mechanizm, tak zwany opór, chusteczki są tu, proszę mówić, proszę mówić i od teraz przychodzić dwa razy w tygodniu, zbliżamy się do przełomu.

Mówiłam

a przełom jak fatamorgana

mówiłam

ale to on wkładał we mnie słowa

tam

gdzie pomoc może tylko muzyka

czułyimi słowami rznął mnie

w jasnym gabinecie i przysadzistym fotelu.

Może po prostu chcesz posłuchać jak ten dewiant za okienkiem drewnianym:

gdzie penitent był dotykany

jak długo

dlaczego nie wołał pomocy

gdzie pacjent w ciele czuje

jak czuje

dlaczego milczy całe życie.

Ale tego nigdy mu nie powiedziałam

bo miałam w sobie puste

(przez ciebie)

i wierzyłam, że świat dzieli się na tych

z pustym w sobie i tych co żyć potrafią

ci pierwsi od podążania, ci drudzy od wyznaczania

byłam galerą z wiosłami mokrymi od potu, świat walił w bęben

i chyba naprawdę wierzyłam, że jest koniec opowieści:

wyrażone

wyznane

uleczone

zbawione.

Pełen skarbów koniec opowieści

gdzieś na końcu tęczy

mówiłam więc.

Dukałam.

Zerkałam na ściany, dłonie i podłogę.

A ciało?

Zdradzało mnie ciało.

A może to ja.

Snułam opowieść zbliżając się na skraj urwiska
tego, które chciałam zapomnieć

i tego, które budował pytając:
jak do tego doszło
jak doszłam do siebie pustej
gdzie zesłam z drogi
której nikt dla mnie nie wybrał
jak wrócić na drogę
której nikt dla mnie nie wybierze
jak doszło do tego (wskazuje na ciało)
ale przecież nie ja powinnam tu siedzieć
nie mnie należy przepytawać
nie ja powinnam zeznawać
wtedy nic o tym nie wiedziałam
uwierzyłam, że to czego nie ma
jest najważniejsze
a to co pozostało
ja
pozostało do zniszczenia.

Zapomnij o Jezusie
który ma stopy na wysokości twych oczu
rozejrzyj się, opowieści powstają
rozpoznaj ciało
ono mówi.
Gdy chwila staje się uroczysta
oznacza to, że nie ja czyni chwilę uroczystą
ja tylko rozpoznaje, że chwila staje się uroczysta.
To rozpoznanie może wydarzyć się wyłącznie teraz.
Rozejrzyj się
teraz
opowieści powstają
rozpoznaj ciało
ono mówi.

Nic nie słyszę.

Uszy zatkaj,
słyszysz?

Szum
i serce dudni
nic więcej, tylko szum

i ten szum narasta

wzbiera

szum.

To rzeka.

Co mówi?

Podejdź do mnie.

Rozejrzyj się.

Podejdź do mnie jak do rzeki.

Opowieści powstają teraz.

Wejdź we mnie.

Rozpoznaj ciało.

Wejdź we mnie jak w rzekę.

Ono mówi.

Próbowałam
ale ciągnęło mnie w dół
bo miałam w sobie puste
przez które żywe wyciekało
gdzie byłaś?

Wszystko co wiedziałam, to:
czerwone kalosze i kałuże
puchaty ogon wiewiórki
czarne, słodkie porzeczeki
pluszowe ucho przy policzku
głos mamy, gdy czyta i parska ze śmiechu
bo mały miś uciekł przed wilkiem
i mówi dobranoc.

Nie zasypiam
tęsknię do wilka
wołam wilka
gdzie byłaś
szukałam cię
gdy gasiłam papierosy na przedramieniu
sprawdzałam czerwone pod skórą
sznyty jak szlaki mrówek
szukałam (się)
przyklejona do wystaw, za którymi
ciuchy, torebki i kolorowe, naturalne lody owocowe
kredyty hipoteczne, mieszkanie z własną łazienką
i miejscem na dodatkową szczoteczkę do zębów
która leżała pod zlewem te wszystkie lata
w twardym plastiku
gdzie byłaś
tak dużo zapomniałam
wiem tylko, że
to był jesienny dzień
wolny od szkoły
drewniana szopa.

Miałam na sobie czerwone kalosze
i buzię pełną wyrobu czekoladopodobnego.

Widziałam pajęczą sieć na suficie drewnianej szopy
słyszałam jak sapie
pomyślałam
pająk tak sapie
albo lokomotywa
z kłębami pary.

W dole, obok łąki
był wąwóz, i tory
zamknęłam oczy
i od razy uznałam
że pewnie leżę na torach
i zmiążdży mnie pociąg
wtedy odeszłam.

Gdy tylko zaczął – zamknęłam oczy
jak wtedy gdy bawiłam się w chowanego
wiedziałam, że żaden pociąg w wąwozie nie jedzie
we mnie jechał
nie było mnie w ciele
wysoko pod sufitem drewnianej szopy – otworzyłam oczy
widziałam pajęczą sieć
i już wtedy pomyślałam
że wszyscy kłamią
bo przecież można latać
ciało
moje ciało
ciało, moje ciało było pode mną
bałam się sprawdzić co jest wyżej
wolałam nie patrzeć co dzieje się w dole
chciałam sprawdzić co jest wyżej
nad sufitem drewnianej szopy
bałam się pająka, który utkał tam sieć
czasami wciąż myślę o tym jak mogłam ją widzieć
tak dokładnie jak linie papilarne
srebrzysta nić
włochate nogi pająka
zmniejszyłam się jeszcze trochę i poleciałam
daleko, za wzgórze, i jeszcze dalej
tam gdzie rozlewa się rzeka
i wtedy ją usłyszałam.

Żyję dwanaście tysięcy osiemdziesiąt lat, i kilka miesięcy.

Nazywali mnie dziką, nazywali Viadrusem
mówią na mnie Odra.
Podejdź do mnie
podejdź do mnie jak do rzeki.

(Podchodzi jak do rzeki)

Nie jestem tu by było nam gorzej
czy widzieliście te sumy, stare smoki?
Wejdź we mnie
wejdź we mnie jak w rzekę.

Rozdarła mnie rzeka
pękłam.
Byłam
w rzece
byłam rzeką
rozlałam się w czarnej otchłani
byłam rzeką, a rzeka była mną
nikt tego w słowach nie pojmie
byłam rzeką
gdy wezwało mnie ciało
i znowu dostrzegłam oczy pająka
pod sufitem drewnianej szopy
oczy jak czarne lusterka
wróciłam
choć nie chciałam
zanosła mnie rzeka
wołało mnie ciało
wezwało mnie ciało
wylała mnie rzeka
kazało mi ciało
wypluła mnie rzeka
dwa metry pode mną
leżało mi ciało
spojrzałam przez ramię
na siebie spojrzałam,
i wtedy poczułam:
udało ci się
odeszłaś
oto ciało moje
szukałam cię
gdzie byłaś.

Pamiętasz kotkę? Czarno-białą?
Z siwymi wąsami dłuższymi od dłoni?
Pierwszego lata gdy do nas trafiła, złapała mysz

trzymała ją w paszczy, zdecydowanie lecz delikatnie
obnosiła się z myszą po wszystkich kątach
żebyśmy zobaczyły, pogłaskały.
Ale ty nie chciałaś jej dotknąć.
Kotka wypuściła mysz (ciało tak wątle)
musiała wiedzieć co robi
nóżki myszy tak drobne
nie zostały zmiżdżone
pobiegła
kotka złapała ją znowu
szybko lecz czule
nie tak by zabić
nie od razu
zbyt mało z tym frajdy
po chwili ponownie ją wypuściła
przytrzymała łapą
chwytając i wypuszczając
w dzikim zachwycie
władzą nad życiem
którego z pewnością nie nazwałaby tymi słowami
aż mama zabrała kotce mysz
szpadłem przecięła na pół
te wszystkie lata byłam myszą
zabawką.

Wszystko co wi(e)działam to twoje plecy
i że muszę czekać w ciemniej jaskini
było nas wiele, same *rozgubione*
nie było tam wcale światła
nie było tam wcale ciepła
(czasami, gdy cichł wiatr,
słyszeć było rzekę, nic więcej)
nie byliśmy też sobą
ale i śmierć nas nie wzięła
byliśmy na wyciągnięcie ręki
(gdybyśmy tylko je mieli)
nie mogłam cię szukać
przecież nic nie zgubiłam
to mnie zabrakło.
Śmierć miała nagie ciało, duże piersi i głowę byka
przechadzała się obok ze swymi ogarami
świeciły jak gwiazdy, gdy wyprowadzała je na spacer
jak dobrze, że nie trzeba oddychać
że nie umiem się ruszyć
bo śmierć by zauważyła
a potem znowu
jak źle że nie znam ruchu, i drogi

mogę tylko tkwić, nieruchoma
nawet śmierć mnie omijała
żebym tak chociaż się tobie przyśniła.

Śniła mi się kobieta byk.

Wszystko (za to) wolno (mi było) pamiętać:
czerwone kalosze i kałuże
puchaty ogon wiewiórki
brzeg rzeki pełen śliskich
zielonych kamieni
czarne, słodkie porzeczki
pluszowe ucho przy policzku
głos mamy, gdy czyta
parska ze śmiechu
i mówi dobranoc.

Kobieta byk, śniła mi się kobieta byk.

A zdjęty z krzyża był taką samą opowieścią jak:
wschód słońca
kocie szczyny
znaczkę w klaszerze
a nawet te twoje słowa
które niby miałyby więcej znaczyć
niż to że teraz jestem
(teraz jestem!)
i jestem niewinna
nigdy nikt mnie nie dotknął
i jestem tu żeby ci przypomnieć
musiałaś pójść i sprawdzić świat
żeby w końcu sobie przypomnieć.

Strasznie pierdolisz, ja nigdy, nigdy o tobie nie zapomniałam!

Zapomniałaś...

Nigdy o tobie nie zapomniałam!

Zapomniałaś! Zapomniałaś jak trzeba wołać.
I że nie trzeba o tym wcale opowiadać
nie siebie przywoływać
nie *ja* trzeba wołać
ale co utracone.
Chodzi się tak, by nie zbudzić śpiącego
woła się tak, by nie płoszyć saren
i żeby śmierć nie usłyszała.

Zapomniałaś, zapomniałaś, że wokół pustego musi być uprzątnięte
a nie zavalone książkami, spermą, i kolejnym przedstawieniem
tego samego serialu czwartym sezonem.

A puste musi być żywe
niczym nie zasypane.

Jeśli ma się udać
podejdź do mnie
jak do straty.

Moje ciało jest martwe.

Usta, które wypowiedziały te słowa kłamią
tylko żywe może tak kłamać.

(słysząc jak płynie rzeka – a może nawet widać)

Podejdź do mnie jak do duchy.

Kim jesteś?

Stój
nie tak
nie jak do człowieka
podejdź do mnie jak do duchy.

Kim jesteś?

Jestem tą, której nadają imiona
jak podejdziesz?
Chciał_ś tu być
wezwać mnie
nadać imię
nie wiedział_ś
że to właśnie robisz
ale chciał_ś tu być
w tym właśnie czasie
miał_ś tupet
by zjawić się właśnie teraz
stoisz i patrzysz
jakbyś nie miał_ wyboru
uznał_ś
że jeśli zjawić się to właśnie teraz
gdy praca i życie...

Gdy praca i życie jest walką
bezsensowną walką.

...gdy praca życia, ten przepływ
może znaczyć opowieść świata.

Brednie.

Lubisz bezmiejsca
siebie bez miejsca.
Lotniska, dworce
las bez ścieżek
miejsce wejścia
miejsce zejścia
meandry rzeki.

Lubię.

Niekiedy zatrzymujesz się, zwłaszcza gdy jesteś w podróży, gdy przechodzisz
(czy robisz cokolwiek innego?).

Bawisz się z duchą
znasz z ciała to drżenie
niepokój, sen realny
i rozpoznajesz:
możliwości nie są ograniczone, jest ich nieograniczona ilość.

A później szybko wracasz:

ładujesz w umyśle, dotykasz ciała, przeciągasz się, myśl za myślą, tylko materia, tylko ciało
– ono ma swoją prawdę, plecak z portfelem, portfel z dowodem tak zwanym osobistym
i walutą konkretnego kraju, i ma znaną drogę do domu (cóż za przywilej), a nawet poduszkę
lepszą od innych.

Są kwiaty do podlania
jest wojna za granicą
praca do wykonania
i konkretne zadania
do wypełnienia
w konkretne dni.

Gdzieś z pewnością nie będziesz by iść własną ścieżką.

Ducha chichocze, brzmi to jak rechot
jak przegięty ruch bioder
kołysanie.

I to nie jest: albo - albo.

Jesteś lejkiem, lejkiem dla wody, korytem dla rzeki.

Nie odbiera nic wodzie wąska droga, woda wie

że to tylko przejście, a możliwości i drogi

nie są niczym ograniczone

nigdy nie były.

Podejdź do mnie

jak do duchy.

Majaki i wyznawcy, precz!
To jest ciało moje! (wskazuje na skronie)
Tu! Tu masz wszystko! Tu! (stuka w czoło)
Ducha, srucha, skucha, precz! Wiedzmo precz!
Prosta sprawa, dysocjacja się nazywa
i tak, to się leczy moja droga
ci ciiii, wiem, wiem, nie moja, nie jesteś moja
wielka szkoda, żal, i straszny syf
w sensie co cię spotkało, zło, tak, zło
nie tak powinno być, sprawa jasna, współczuję
ale to się leczy, jak nie kozetka to recepty
żadne tam duchy, egzorcyzmy i szamańskie kręgi
szatańskie, taaa, szatańskie
dopiero sobie we łbie namieszasz.
Ciało to koszyk do noszenia, fabryczka dla idei
owad do latania, królik od rypania, hehe
i nie osądzaj mnie
po co ci bebechy
po co ręce, dłonie
jak jesteś, powiedzmy:
do przenoszenia
do podmywania, a w oknach kraty?
Samochód bez kierowcy nie ma wartości
ciało, po co ci ono, jak nie masz tu
jak we łbie nic nie masz
jak jesteś warzywko
jak nie masz nic
to po co ci ciało
ten kompost.

Najpierw dom
rzeka, i Ziemia
i ta, której nadają imiona
i bez nich była, i będzie
nigdy się nie urodziłeś.

Mehehehehehe!

Śmieję się, na zdrowie
gdybyś się nie śmiał nie byłoby między nami różnicy
a bez różnicy nie byłoby opowieści.
Nie tak dawno temu urodziło się dziecko
o tak
nadano mu imię
które nosisz
ale ty

ciało
które masz
nigdy się nie urodziło
żadna matka nie przeżyłaby takiego porodu.

Bez metafor matko, bez porównań proszę
przemyśl
napisz
wylicz
analizuj
przemyśl dwa razy zresztą, zanim, zanim cokolwiek
zanim japę otworzysz, palcem ruszysz, przemyśl
bez metafor, bez porównań, powiedz po prostu
i robot zagra rolę, i wzruszysz się
kto nie płakał na ET
daj więc spokój
to – to tylko ciało
proteza umysłu
mów żebym zrozumiał
inaczej nie usłyszę
wóz albo przewóz
albo z człowiekiem rozmawiam
albo spierdalaj.
Podejdź do mnie jak chcesz
nie ty się liczysz
ale raczej jak ja stoję.

Pomyśl
nic nie wiedziałeś
zębów nie miałeś
słowa poznałeś.

No i!

Przeżyłeś
przez ciało
oto dom twój
co sekundę (pstryk) rodzą się w tobie dwa miliony czerwonych krwinek (pstryk) średnio
żyją cztery miesiące (pstryk) pokonują dystans pięciuset kilometrów (pstryk) naskórek
codziennie wymienia się na nowy (pstryk) kubki smakowe dziesięć (pstryk) maksymalnie
trzydzieści dni (pstryk) a kości jakieś dziesięć lat (pstryk) nawet stary hipokamp wytwarza
nowe neurony (pstryk) nigdy się nie urodziłeś.
Wzdychasz.
Pomyśl o tym uczciwie.
Co pamiętasz z okresu gdy ciało, którym byłeś miało cztery lata?
Pamiętasz kolejne godziny, dni, miesiące, lata?
Czy raczej pojedyncze wydarzenia, prześliski, obrazy?

A gdy ciało, z którego wyrastasz, miało sześć i dziesięć lat?
Czy gdyby uzbierane wspomnienia ułożyć obok siebie wypełniłyby dwadzieścia cztery godziny?

Myśl tylko ceruje dziury, ceruje z pamięci.

Mało dla ciebie, ale przynajmniej milczysz, słuchaj więc.

W 1994 roku francuski speleolog poczuł wiatr
gdy wędrował brzegiem rzeki Ardèche
wiatr był wyraźny i lekki jak przeciąg
strumień powietrza ze stosu kamieni
za którymi mężczyzna znalazł jaskinię
jedną z najstarszych zdobionych jaskiń na świecie
namalowane w niej konie, byki, lwy, żubry i sowy
powstały jakieś trzydzieści tysięcy lat temu.

Skąd ten przeciąg nagły
i gęsia skórka, co tak trzęsie
nie zwiedzisz mnie wiedźmo
przecież żaden wiatr teraz nie wieje
kto mówi te słowa, bawisz się ze mną
dlaczego muszę cię słyszeć, w sobie cię słyszę
przecież to ja decyduję
jak odegnąć myśl
wiatr to wiatr
rzeka to rzeka
jaskinia jest tylko jaskinią
czy może to jednak opowieść
w sobie ciebie widzę
w sobie cię słyszę
to podstęp.

W jaskini Chauveta są ślady dłoni
większość pokryto barwnikiem i odcisnięto w skale
znacznie ciekawsze są jednak kontury
nagie dłonie otoczone purpurą
przyciskane do skały, opluwane raz po raz śliną zmieszaną z barwnikiem roślin
które dzisiaj noszą różne imiona: narkotyczne, święte, odurzające, psychoaktywne
wybierz sobie by stracić umysł, lecz ciało zachować.

Na co mi to, wyrośłem wiedźmo, wódkę wolę
wiem, tylko w głowie chcesz mi namieszać
te twoje sztuczki, nie zagram w tę grę
zbieracze, łowcy kreślili na skałach
ciała swych ofiar i własne dłonie
może z nudów może dla uciechy
skreślali dni do wolności
jak więźniowie w celi
ot i przemarsz ciał

nic nowego!

Nie zbieracze i nie łowcy
trzy czwarte dłoni odciśniętych
w prastarych jaskiniach należy do kobiet
tak jak życie każdego z nas zależy od pępka
nie podoba ci się co widzisz, odwracasz wzrok
to są te dni właśnie, które przychodzą co miesiąc
nie leci ze mnie niebieski płyn, który tak dobrze znasz
z pełnej uśmiechów reklamy telewizyjnej
spójrz, oto ciało moje, wydziela zapach
lepkie, gęste i skrzepów pełne
spójrz, oto ciało płodne
chwycę intencję
kucnę
wróci do matki
oddam krew ziemi
odwracasz wzrok i gubisz twarz
choć przyciskałeś się tędy na świat.

Nie moje sprawy, na co mi to! Po co mi widzieć!
Chcesz prawdy, więc powiem ci, wolę reklamy
wolę oglądać reklamy, wolę te moje reklamy
niż patrzeć jak brudna ziemia wchłania twą juhe
obrzydzasz mnie, chcesz wytrącić, zmienić
lubię co mam, a wszystko tu mam
mów jak człowiek albo spierdalaj!

Aby wejść do jaskini Chauveta trzeba przycisnąć dłoń do ekranu, nie każdą dłoń, dostęp
mają tylko trzy osoby, a dłoń musi być żywa – fotokomórka czyta linie papilarne i
temperaturę ciała. Jednak miliony mogą wejść do znajdującej się nieopodal repliki jaskini.
Kup bilet.

Stań w kolejce.

Zrób zdjęcie.

Okno nie znajdzie różnicy między malowidłem koni i dłonią sprzed trzydziestu tysięcy lat,
i tym sprzed dziesięciu lat.

Jak odróżnisz prawdę od kopii gdy oszukano wzrok
a ucho słyszy to samo
gdy tylko echo niesie słowa
przez żywe wypowiedziane.

Po to mam myśl
po to mój umysł!

Jak rozpoznasz prawdę
gdy jednakie słowa padają z obu stron
gdy pokój głosi ten, który wojnę zaczyna

nic wtedy w słowach i liczbach nie znajdziesz
spreparowanych byś myślał, że myślisz
po to masz ciało
w ciele nadzieja!
Znajdziesz w jaskiniach Chauveta skałę jak lej
z prawej strony głowa byka, z lewej lwicy
pod nimi kobiece nogi, rozwarte
oto ciało moje
jestem tą
której nadają imiona
pierwsze co robi niewolnica
po odzyskaniu wolności
to nadanie sobie imienia
zjawię się
wezwana prawdziwym imieniem
zjawię się
co powiesz?

Mamo.
Szmato
wiedzmo
sioostro
starucho
suko
żono
kurwo
szamanko
i co
każde tak samo ci smakuje?
Gdzie jesteś, bawisz się ze mną
nikt tak nagle nie znika
a przecież jest tu plama krwi
którą oddałaś jak suka
suko
nie boję się
nie wierzę w ciebie
gdzieś się schowałaś
słyszałem cię przecież
widziałem cię przecież
nie ze sobą mówiłem (?)
wolę pozostać tu, i wolę
oglądać repliki na ekranie telefonu
niż włączyć do ciemnej jaskini
nie ma cię, zatem nigdy nie byłaś
tu mam oparcie, tu, w sobie
nie trzeba mi baśni i mitów.
Hej, ty, tak ty, ty mnie zrozumiesz

wracasz znad rzeki, co
wędkarz? Nie?
Nie ważne, chodź
z babami, sam wiesz
lepiej nie zadzierać
hehe.

Lepiej, żeby umarło w kołysce
tak żartował mój ojciec
lepiej, żeby umarło w kołysce.

Hehe, nie byłoby tego całego pyskowania, co?

No, nie byłoby tego całego pyskowania, biadolenia
nie byłoby tych wszystkich – z tobą – problemów
gdybym poduszką przydusił, w kołysce
mówił ze śmiechem
i ja się śmiałem.

Hehe. Mój mówił, że jak się nie podoba
to tam są drzwi. No ale tylko tak mówił
przecież nie przydusił(by), nie?
Tylko sobie żartował.

Że tam są drzwi?

Że kołyska, że tam są drzwi,
żart.

Nauczono mnie, że jak żart to bawi
jak ten redakcji kolorowego tygodnika
który na Prima Aprilis umieścił na okładce
mężczyznę z wielkim brzuchem, i podpisał krzykliwym tytułem:
„Teraz Wy! Pierwszy mężczyzna urodził dziecko”.

Daj spokój, satyra jak każda inna.

Thomas Beatie, ojciec czwórki
pierwsze dziecko urodził w 2007 roku
nie był pierwszym mężczyzną, który urodził
był pierwszym, o którym usłyszał świat.
No i gębę otworzył, powoli kropki łączy
trans ci powie, że cis to ten co pozostaje w miejscu
satyra z rodzących mężczyzn
tylko jeśli nie wiesz, że istniejemy.
Tak, tak, to ja, twój wymazany trans.

Aaaaa
patrz
w
ogóle
po
tobie
nie
widać
normalnie bym nie zgadł.

Zradza cię gęba
i to jak stoisz
odpowiada za ciebie ciało
miejsca dla mnie tyle co w postscriptum
no dalej, już więcej nic nie mów, nie pytaj
wszystko czego chcę...

Daj spokój, satyra jak każda inna!

...to czego chcę.

No słuchaj, satyra ma swoje prawa!
Satyra ma swoje prawa
które nawet trans musi zrozumieć
nie unoś brwi, komplement leci
może i nie macho
pewnie nawet lepiej
że nie macho
takie czasy, nie?
Przesrane dla macho
ale z tym wąsem to taki
caffè latte daddy z ciebie
wolno mi tęsknić do czasów
w których mężność coś znaczyła
mężność podkreślam
nie męskość
wyluzuj z tymi brwiami
bo jak nasze damy wyszły na ulicę
to nawet zapisałem się do
Radykalnych Kogutów Domowych
żebyś wiedział
zupy gotowałem
dzieci podcierałem
kobiety wspierałem
daleko mi do prawej strony
spojrzałem na ciebie
uznałem chłop jak chłop

nic nie zauważyłem
jak to się nazywa?
Passing, nie?
Masz passing
ja dużo czytam.

Historia przemocy szła tak:

kobieta z żebra mężczyzny
później Arystoteles
i zarodek żeński z niedostatku ciepła w macicy
i model jednopłciowy Europy przed Epoką Świąteł
w którym kobieta to genitalnie, społecznie i intelektualnie
niedorozwinięty mężczyzna

a ty mi tu wyjeżdżasz z mężnością
to się nazywa retrotopia
doczytasz.

Przez myśl ci nie przeszło, że właśnie teraz mam okres
bo mam passing, nie tak jak ona, której już nie ma
bo passingu nie miała, więc miała nieustanny wpierdol
i zabrała się z tego świata
najpierw zrobiła detranzycję
którą zwęszyła blogerka wszechpolska
i stała się dowodem na transa, co się pomylił
przestała brać hormony
schowała sukienki
i zaczęła się prowadzić
mężnie
jak mężczyzna
którego zawsze widział w niej
tato
i mama
i brat
i ksiądz
i prezes
i przechodzień

skoro jako mężczyzna wyrzekła się siebie
i udaje kobietę, a do tego ma kobietę
pewnie jest lesbą

gdy wróciła
do ciała swego
do ciała obcego
do ciała męskiego
i wciąż miała kobietę

może jednak jest hetero
może nawet macho

przez to passingu nie miała, życia nie miała.

I wróciła do swego imienia, znaczy wrócił?

Niektórzy pytają
co mam w majtkach
ale jest gorsze pytanie:
jak miałeś wcześniej na imię.

Wyluzuj
przecież pytam, tylko pytam
nie wiem wszystkiego – kiedyś nawet tego bym nie powiedział
musałem wiedzieć albo morda w kubek, albo tam są drzwi, hehe
próbuję
nadażyć
nie odchodź
tylko byście odchodzili
co było dalej?

Od początku była ta sama
zgodna,
zgodna
nie była tożsamość
nadana przy urodzeniu
załap kurwa w końcu różnicę.
Gdyby tu była to pewnie chciałaby skłamać:

szłam przez świat z czołem podniesionym
i miałam gdzieś nagłówki, okrzyki, śmiech i ślinę
i dom, z którego wyleciałam w sensie dosłownym
z jedną torbą, która poleciała tuż za mną
a tam garść ciuchów, kubek z porcelany
który stłukł się od razu jak uderzył o chodnik
i całkiem spora garść banknotów stułotowych
które matka pośpiesznie wcisnęła do torby
(odkładane dobry rok na remont kuchni).

Chciałaby ci powiedzieć, że nic jej nie kosztuje
makijaż, sukienka, patrzenie w oczy sprzedawcy:

patrzę mu w oczy
nic mnie to nie kosztuje
albo nawet z góry czasami
jak rano kupuję fajki i bułki.

Ale prawda jest taka
że czoło podniesione
przydarza się nielicznym
o ile nie pomylić go z pogardą.
Nie masz pojęcia jakiej wymaga odwagi

nie masz pojęcia.

Iść jako kobieta gdy widzą w tobie nie siebie

ja już pójdę
no.

Po tym jak na blokowisku złamano jej rękę
zerwano spódnicę i wybito lewą trójkę
oddała sukienki transom z dzielnicy
włosy obcięła, włożyła džinsy
i czarną bluzę z kapturem
szła przez miasto jak cień
którego nikt się nie czepia
w końcu było na nią miejsce
nie ciało ją zawiodło, to my
nikogo nie było gdy odchodziła

nie, nieprawda
wszyscy byliśmy

a teraz, odejdz ode mnie jak od człowieka.

*Zbierają się w kręgu (być może jaskini), stają na ośmiu kierunkach świata wokół ognia i
cieni (lub kobiety byk, która mówi jako ostatnia).*

Moje ciało zawsze było moje.

Moje ciało zawsze było na służbie.

Moje ciało jest martwe.

Moje ciało jest wodą.

Moje ciało jest umysłem.

Ciało mnie zdradziło.

Moje ciało było pode mną.

Moje ciało miało płęć nie moją.

Mój duch posiada ciało, w które nie wierzy.

Ciała zostają odsłonięte, niektóre tylko w części, inne są zupełnie nagie.

Oto ciało wolne.

Oto ciało puste.

Oto ciało znieczulone.

Oto ciało rzeki.

Oto ciało umysłu.

Oto ciało w drodze.

Oto ciało utracone.

Oto ciało bez płci.

Oto ciało tajemnicy.

Rozpoczyna się ruch, taniec.

Podejdź do mnie.

Podejdź do mnie jak do człowieka.

Podejdź do mnie jak do straty.

Podejdź do mnie jak do rzeki.

Podejdź do mnie jak chcesz, nie ty się liczysz, ale raczej jak ja stoję.

Pójdź ze mną.

Podejdź do mnie jak do pełni.

Podejdź do mnie bez płci.

Podejdź do mnie jak do duchy.

Ciała opuszczają krąg (prawdopodobnie idą nad rzekę, gdzie pozostają do końca)

Żyję dwanaście tysięcy osiemdziesiąt lat, i kilka miesięcy.

Kto wypowie dla mnie słowo

jak wtedy gdy lud Maori zaśpiewał:

*ko au te awa, ko te awa ko au*¹

do swojej Whanganui

a biali sędziowie zaśmiali się w głos

słyszając: oto nasza przodkini.

Jednak teraz należy do siebie

pierwsza rzeka w ludzkim świecie uznana za rzekę

---

¹ „Jestem rzeką, a rzeka jest mną”

podejdz do mnie jak do rzeki.

Żyję dwanaście tysięcy osiemdziesiąt lat, i kilka miesięcy.
Przez dwanaście tysięcy lat byłam rzeką.
Przez osiemdziesiąt lat byłam ściekiem.
W ostatnich miesiącach stałam się cmentarzem.
Nazywali mnie dziką, nazywali Viadrusem
mówią na mnie Odra.
Żyję, nie mam się dobrze.
Słodka, zasolona, niczyja
choć od zawsze
swoja.

Nie jestem tu by było nam gorzej
czy widzieliście te sumy, stare smoki
zatrute i martwe, wrzucane do kontenerów
utylizacja – tak nazwano pogrzeb sumów
nie jestem tu by było nam gorzej
przecież tam gdzie pękliśmy
tam się nie kończymy.

Podejdz do mnie jak do rzeki.

Coś ci pokażę
podejdz do mnie
patrz jeśli lubisz
wolno ci patrzeć
przestąpić próg
najpierw powąchaj
tu, nad ustami
jest miejsce szczególne
chcesz dotknąć
umyj dłonie
ogrzej dłonie
zaczynij powoli
jakby to była rozmowa poufna
albo nie dotykaj wcale
szturm nie jest zaproszeniem
nie jest powitaniem
oto ciało moje
będę decydować
zostań dopóki ci się podoba
a teraz
mocniej
tak
co cię kręci
będziemy się bawić

więc odpuść ten ton
spójrz mi w oczy
tak właśnie pytasz o zgodę.

Mam ochotę na to co ty
mam ochotę na to co wszyscy.

Nie udawaj przede mną
doszłabym sama
ale wolę jak moje dłonie
zostają na tobie
nie objaśniaj mi świata
nie teraz
przejedźmy się razem
ta wilgoć jest wszystkim
czego ziemia potrzebuje
a teraz przyśpiesz
powoli
czy mogę prosić o wodę
trochę wody
tak, tutaj, na scenę
niech pada jak deszcz, jak mżawka
skoro ona już wali w ten bęben
będziemy tańczyć
chodź.

(tańczą)

Oto ciało moje, zarost mój
moje we mnie hormony (choć ze strzykawki)
moja klatka piersiowa i moje blizny
popatrz, tu były piersi
(tak, te blizny są do lizania)
ściskane przez lata beżowym bandażem
a później – całkiem ekskluzywnym – segregatorem
moja vagina, i nie, nie będzie penisa
moja sprawa
zeznaję w imię wolności
nowych opowieści
w imię zmiany
odrobiny czułości
po prostu
podejdz do mnie jak do człowieka
podejdz do mnie jak do mężczyzny
podejdz do mnie jak do kobiety
wejdz we mnie jak w człowieka
albo to ja ciebie wezmę

moja wagina
woja macica
wejdź we mnie jak w człowieka
albo to ja ciebie wezmę
nie zrobię ci dziecka
ale mogę urodzić
ja człowiek
już nie mamisynek, nie ciota, wyskrobek, nie trans
ja
człowiek.

(sprawy nabierają tempa)

Gdzie jesteś, szukałam cię, całe życie
nie opuszczałam podwórka, nie naprawdę
nie na długo, podczas urlopu coś we mnie czekało
czekało, aż wrócę, czekało tak, żebym nigdzie w pełni nie była
tego mnie nauczono, że w domu najlepiej, że jabłko
przecież pada blisko jabłoni, że starych drzew
się nie przesadza, nie jestem pestką
drzewem, (czy jest za późno?)
jeśli od zawsze wołało mnie
to coś o czym nie wiem
coś co jest dalej, więc
jeśli teraz wyruszę,
i dotrę gdzieś, czy
będzie to inne niż
nowy kochanek
nowa farba na
dach bo sąsiad
też pomalował.

Tu jest mój skarb (wskazuje na skronie, niepewnie)
tu jest wszystko co cenne, wszystko co mam
chyba, że – tak jak ty – dam się nabrać.
To tylko szum
to rzeki szum
ona nie mówi
nic nie mówi
nie jest osobą.

Oto ciało
dom mój
innego nie będzie
przynajmniej tu i teraz...

A teraz tak długie jak życie?

...skorupa żółwia jest żółwiem
tak jak twoje kości są tobą
podejdź do mnie
proszę
wolniej
poczekaj
powiedz mi
jak to będzie.

Wiem tyle, że będzie.

Coś wiesz jeszcze
na pewno!

Gdy zniknę i ty znikniesz
nie będzie tej która szuka
i tej którą można odnaleźć
ja nie będę odzyskana
ty nie będziesz utracona.

I będziemy?

Razem.

To już lepiej opowiedz mi bajkę.

Były sobie dwie krople wody
jedna wielka – jak rzeka
druga mała – jak kałuża
pierwsza miała szuwary, pomost, raki i ludzi
druga miała żwir, kalosze i olej napędowy
przywołały wiatr i chmury
przywołały ulewy i burze
i niebo ściemniało, i wiało
i nadciągnęły chmury
i przewaliły się burze
i przyszły ulewy
i padało
i padało
czterdzieści dni
i trzydzieści dziewięć nocy
kałuża zmieniła się w rzekę
a rzeka stała się morzem
ulewy wezbrały na sile
zniknęły polany, drogi i wzgórza.
Gdy nie było już kałuży ani rzeki

gdy nie było już rzeki ani morza
woda ucichła, a ryby
przemówiły.

Ale teraz, gdzie teraz jesteś, szukałam cię
nie jesteś kałużą, rzeką, morzem, rybą
nie jesteś przecież w opowieści
(jesteś w opowieści?)
nie jesteś też w wodzie
(jesteś w wodzie?)
gdzie jesteś?!

Nie pamiętasz oceanu?

Nigdy nie byłam nad oceanem
nigdy oceanu nie widziałam
wiesz przecież!

„Mówią, że przed dotarciem do oceanu
rzeka drży w strachu.
Spogląda za siebie na drogę, którą przebyła
wprost ze szczytu góry
długą, krętą ścieżką wzdłuż lasów, wsi.
I przed sobą
widzi ocean tak ogromny
że aby wypłynąć
zdaje się nie być nic jak tylko zniknąć na zawsze.
Ale nie ma innej drogi.
Rzeka nie może zawrócić.
Nikt nie może zawrócić.
Zawrócić jest niemożliwym dla istnienia.
Rzeka musi podjąć ryzyko
wplynięcia do oceanu
gdyż tylko tak lęk może zniknąć
by rzeka dowiedziała się
że nie chodzi o to by zniknąć w oceanie
ale stać się oceanem.”²

Kolejna bajka?

Rozciągnij w czasie to całe ja, rozciągnij w czasie historię
już wiesz, że ciało twoje, to ze zmarszczkami wokół oczu
koroną na górnej piątce
pamięcią:

---

² „Lęk”, Khalil Gibran (tłum. Robert Rient)

czerwonych kaloszy, które za nic miały najgłębsze kałuże
kłębow pary unoszących się nad wąwozem kolejowym
srebrzystej nici pająka w starej, drewnianej szopie
i żółtego dziurawca
nigdy się nie urodziło.

I ciało to
wody pełne
dopóki uznaje
że musisz zrozumieć
nie może rozpoznać.

Mamisz ją znowu, zwodzisz!
Mówiłem ci suko, mówiłem wam
tu jest ciało moje (wskazuje na skronie)
tu jest centrum dowodzenia
i tu jest pamięć, tu jest pamięć
którą złotousta więdźmo przywołujesz
dlaczego nic nie mówicie
czy ten duch stary
te majaki pokracyjne
mają karty rozdawać
mówcie, no dalej, mówcie za siebie!

Jest taka historia o starym niedźwiedziu z zoo
który życie spędził w klatce szerokiej na dziesięć
i długiej na dziesięć metrów. Codziennie pokonywał
dziesięć metrów na północ
dziesięć metrów na południe
dziesięć metrów na wschód
dziesięć metrów na zachód.

Aż przyszła nowa dyrektorka zoo i kazała zbudować
nową klatkę, nowy wybieg szeroki na tysiąc metrów
i długi na tysiąc metrów. I przenieśli niedźwiedzia
do nowej klatki, a on przeszedł
dziesięć metrów na północ
dziesięć metrów na południe
dziesięć metrów na wschód
dziesięć metrów na zachód.

Widzę cię teraz wyraźnie, masz wszystko czego mi brakuje
jednak nie mogę cię chwycić, nie mogę pojąć
nic zrobić nie mogę, jak tylko wołać.
Kobieto byk, przyprowadź ją
a ja obiecuję: posprzątam
naprawdę posprzątam
i poczekam
i zawołam.

Wciąż pamiętam jak oderwałam się od ziemi
(możesz zawsze spróbować, obserwuj stopy)
mogłam wszędzie pójść, dotykać i patrzeć
nie miałam korzeni, grubej kory na sobie
nie tkwiłam uparcie w jednym miejscu
nie byłam w ziemi kamieniem
zapisanym jak węgiel
nie miałam koryta
żłobionego przez
wodę
i czas.

I co, co było dalej?

Podejdiesz do mnie?

Jak?

Podejdź do mnie jak do człowieka.

Tylko powiedz co było dalej.

Mogłam zostać lub odejść
mogłam wybrać stronę
mogłam iść
byłam człowiekiem
z wszystkich przywilejów
ten był największy.

Brodziłem całe życie
a kiedy przyszła wielka fala
nie umiałem wznieść się
bo nikt nie nauczył mnie
że mogę wybrać nauczyciela
a później porzucić nauczyciela
i iść dalej.

Przyjąłem wyrok
choć nie było nawet rozprawy
w wodzie tak głębokiej, nurcie tak silnym
możesz unosić się tylko bez bagażu
albo pójść na dno

potrzebowałam pieniędzy
gdy mój kubek rozbił się na chodniku
schowany do torby z rulonem pieniędzy.

Wiesz

miałem szesnaście lat i pieniądze szybko się skończyły
co mogłem zrobić żeby mieć pieniądze
z takim ciałem jak moje, na dworcu centralnym
dla głodnych byłem mężczyzną

byłam kobietą.

A później gdy tylko pojawiły się odloty
eskorty i pan szuka transa kropka kom
ciało zarabiał, ciało pracowało
ciało płaciło wszystkie rachunki

ciało płaciło

ciało płaciło
czasami myślę o moich piersiach

gdybyś tak mogła mi je oddać

gdybym tak mógł ci je oddać
wiesz, czasami myślę o nich
gdzie trafiły po cięciu skalpelem
nie tęsknię za nimi, to nie tak
wiem kim jestem

wiem kim jestem.

Po prostu myślę, o ciebie
którego było za dużo
dla kogoś takiego jak ja
gdy wszystko zawiodło
i nikogo nie było
ono było.

Dla mnie to kpina, od teraz będę tu siedział
poczekam do końca, nigdzie nie pójdę
głowy nie oddam, to tylko przedstawienie
tak, wszystko co robisz z ciałem to kpina
skalpel, no błagam
po co te tatuaże
dziury, kolczyki
ten kolor na ustach.

Co?

Mój garnitur?

To coś innego
nic nie ukrywa
nie obnoszę się
mam dosyć
milcz już

głowa mnie boli od tych wszystkich
zapachów, sugestii, historii
to przecież tylko ciało
bez przesady.

Jesteś?

Wołałaś.

Teraz już wiem
więc możesz się zrelaksować
możesz odpocząć, jak wiatr
teraz już wiem
potrzebowałam przejść się
potrzebowałam meandrować
teraz już wiem
ból jest jak ślepa uliczka, albo raczej jak rajd w jedną stronę
(wiedziałaś, że oderwane ramię ośmiornicy może odrosnąć?).

Jesteś?

Może zmęczył mnie ból
może zrobił to czas.

Może.

Może należą do tych szczęściarzy, którzy po prostu mają dość fikcji
a może to sen, w którym przemówiła do mnie kobieta byk
i zabrała do jaskini pełnej drobnych jak pył istot
które odeszły z domu, przypominały zęby
w wykopanej przez archeologów
szczęce niedźwiedzia.

Może.

A może to rzeka, którą mogłam usłyszeć daleko od ciała,
nie wiem.

Tak nie kończ,
mówiłaś przed chwilą:
teraz już wiem.

Wiem tyle, że w końcu
posprzątałam przy łóżku
posprzątałam pod łóżkiem.
Spaliłam kilka listów i zdjęć
oddałam cztery torby starych ubrań.
Nie, nie jestem inna niż byłam. Jestem za to
gotowa nie tyle ciebie odzyskać, co przyjąć z wszystkim.
Będziesz chciała nowych smaków
będziesz wpieprzała się w moje relacje

będziesz bała się i kazała mi nie raz zawrócić
a ja będę wściekła i raz po raz wybuchnę płaczem
takim, o którym mówi się, że nie ma żadnego powodu.
Aż zapomnę o dialogu z tobą
ze sobą nie będę w opozycji rozmawiać
będzie to ciało moje, a w nim ja będę zablizniona.
Po wszystkim
pójdę nad rzekę
gdzie stare dęby
żyją w spokoju
usiądę na ziemi
i podniosę liść
który również w spokoju
spędza swój czas na Ziemi
to taki przywilej.

